

ΔΙΗΓΗΜΑ - ΤΑ ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΙΑ

(Συνέχεια από το προηγούμενο τεύχος αριθμ. 53-54 σελ. 74)

Ανδρέα Παναγίδα

Οι άντρες μπήκαν από το πίσω μέρος της αυλής.

Χαιρέτησαν την Αντιγόνη και τες άλλες γυναίκες που ήσαν εκεί και τράβηξαν κατευθεία στο μέρος όπου ο Ηλίας έπαιζε με τα παιδιά του.

Οι γυναίκες, σαν είδαν τους άντρες να τριγυρίζουν τον Ηλία, ξεθάρρεψαν και μια, μια μπήκανε ανάμεσά τους.

«Περαστικά σου Ηλία και να σ' αξιώσει ο Κύριος γρήγορα να γίνεις καλά και να ξαναπάς στον πόλεμο».

Αυτά είπε ένας μεσήλικας που φαινόταν και γραμματιζούμενος.

«Περαστικά σου.... Περαστικά σου...» φώναξαν όλοι οι άλλοι, άντρες και γυναίκες με μια φωνή.

«Σας ευχαριστώ... Σας ευχαριστώ...», είπε με αδύναμη φωνή ο Ηλίας και ένα χαμόγελο γεμάτο πικρία και απογοήτευση σχηματίστηκε στα χείλη του.

Έσκασε η πρώτη ερώτηση, η δεύτερη, η τρίτη και μετά όλοι μαζί, άντρες και γυναίκες, άνοιξαν το στόμα τους και ρωτούσαν άλλοι δυνατά και άλλοι φωναχτά.

Στο τέλος κανένας δεν καταλάβαινε τι έλεγε ο διπλανός του. Άκουες ένα βουητό που θαρρείς πως έβγαине μέσα από ένα απύθμενο χάος.

Ο βρακόφόρος άντρας που στεκότανε πολύ κοντά στον Ηλία ύψωσε τη φωνή του και φώναξε με οργή.

«Σκάστε ωρέ. Τείναι τούτη η φασα-

ρία; Ούλλοι μιλάμεν και κανένας δεν ακούει τι λέει. Ένας, ένας ωρέ, με τη σειρά του».

Ο Ηλίας, σήκωσε το δεξί του χέρι και τους έγενεψε να μιλούν σιγανά.

Σώπασαν όλοι και σαν έγινε ησυχία ο Ηλίας άρχισε να τους μιλά με αδύναμη φωνή.

«Χωριανοί... Πήρα το μήνυμά σας. Το κάθε σπίτι, έχει και από ένα λεβέντη, γιο, αδερφό, άντρα, που με το κάλεσμα της πατρίδας, πήρε το όπλο και τράβηξε στην πρώτη γραμμή. Εμείς όλοι οι χωριανοί βρεθήκαμε στο ίδιο μέρος. Πολεμήσαμε ο ένας πλάι στον άλλο. Κάναμε μεγάλη ζημιά στον εχθρό. Τα παλληκάρια του χωριού μας, ήσαν λεβέντες. Όλοι τους ήσαν λεβέντες. Εγώ πληγώθηκα. Έχανα συνέχεια αίμα και δεν μπορούσα να μείνω κοντά τους. Έφυγα και τους άφησα να πολεμούν εκεί πάνω στον Πενταδάκτυλο. Κατηφόρισα τες πλαγιές και ήρθα στο χωριό μας. Εκείνοι όμως είναι εκεί πάνω και πολεμούν... Πολεμούν άοπλοι και με τα χέρια ακόμη, τον πάνοπλο ύπουλο εχθρό μας».

Κύλησαν δάκρυα στα μάτια του και τα σφόγγισε με την ανάποδη του χεριού και συνέχισε:

«Όλοι οι χωριανοί... όλοι οι λεβέντες της Κυπρου, είναι εκεί πάνω και πολεμούνε.... Τους ζηλεύω».

Δεν άντεχε άλλο ο Ηλίας. Λίγο ακόμη και θα κατάρρεε. Θα έβαζε τα κλάματα και θα φώναζε δυνατά.

«Όλοι τους... Όλοι τους είναι νεκροί. Νεκροί και άθαφτοι. Σπαρμένοι παντού, εδώ κι εκεί. Στην παραλία της Κερύνειας, στην πεδιάδα της Λευκωσίας και στες κορφές του Πενταδάκτυλου. Έτοιμη τροφή για τα πεινασμένα γεράκια, τους λυσσασμένους σκύλλους και τ' άλλα πετούμενα του ουρανού και τα ερπετά της γης».

Ευτυχώς όμως, τον πρόλαβε η Αντιγόνη, η γυναίκα του. Η κρυστάλλινη μελωδική φωνή της, κτύπησε στ' αυτιά του σαν μια ευχάριστη νότα του πενταγράμμου.

«Καφεδάκια... Καφεδάκια για όλους. Έτσι, για να γιορτάσουμε τον ερχομό του Ηλία».

Γύρισαν όλοι προς το μέρος της. Αυτή και τρεις άλλες νεαρές κοπέλλες, βγαίνανε εκείνη τη στιγμή από το σπίτι, κρατώντας η κάθε μια από ένα μεγάλο δίσκο με φλυντζάνια γεμάτα από μυρωδάτο ζεστό καφέ.

Η μελωδική της φωνή, Ξανακούστηκε και πάλι.

«Ο Θεός να αξιώσει όλα τα παλληκάρια μας να γυρίσουν νικητές στα σπίτια τους».

Τέτοιες κουβέντες, ποτέ δεν σταματάνε, ευχάριστες ή δυσάρεστες. Αναμασούνται και λέγονται και Ξαναλέγονται.

Με τον καφέ, το τσιγάρο και την κουβέντα, κανένας δεν κατάλαβε πως πέρασε η ώρα.

Θα ήταν τρεις το απόγευμα. Ο ιερέας του χωριού και αρκετοί άλλοι, χαίρετησαν τον Ηλία και την Αντιγόνη και

ήσαν έτοιμοι να φύγουν.

Από μακριά, ακούστηκαν παιδιάστικες τρομαγμένες φωνές.

Στήσανε όλοι αυτί, αλλά κανένας δεν κατάλαβε τι λέγανε.

Σε μερικά δευτερόλεπτα όμως, όλοι ξεχώρισαν τις λέξεις μια, μια.

«Οι Τούρκοι... έρχονται οι Τούρκοι».

Μείνανα όλοι άναυδοι και με ανοιχτό το στόμα και στάθηκαν να κοιτάζουν ο ένας τον άλλο με δέος, λες πως ένας ανεξήγητος φόβος μπήκε Ξαφνικά και φώλιασε στο είναι τους.

Στη στροφή του δρόμου, φάνηκαν πέντε, έξη παιδιά να έρχονται τρεχάτα προς το μέρος τους και να φωνάζουν συνέχεια με δυνατή και τρομαγμένη φωνή.

«Έρχονται οι Τούρκοι... έρχονται οι Τούρκοι».

Ο ιερέας, μαζί με μερικούς άλλους, τρέξε προς το μέρος τους. Άρπαξε από τον γιακά το πιο μεγάλο παιδί. Το τράνταξε για να το συνεφέρει και ρώτησε.

«Τι λέτε μωρέ; Ποιοι Τούρκοι Έρχονται;»

«Οι Τούρκοι», απάντησε με κομμένη την ανάσα το παιδί. «Είδαμε τα τανκς τους να έρχονται».

«Δικά μας είναι τα τανκς μωρέ», φώναξε ο ιερέας και πήγε να χαμογελάσει.

«Όχι... Όχι... Δεν είναι δικά μας», φώναξε ένα άλλο παιδί. «Τούρκικα είναι. Είδαμε τη κόκκινη σημαία τους με το μι-

σοφέγγαρο πάνω. Είναι τρία μαζί. Έρχονται από το δρόμο της Λευκωσίας».

Κείνη τη στιγμή, ακούστηκε να έρχεται από μακριά το μούγκρισμα των τανκς.

Κάποιος ανέβηκε στο ύψωμα και κοίταξε προς τα εκεί που ακουγόταν το μούγκρητό.

«Αλήθεια είναι», μουρμούρισε μέσα από τα δόντια του. «Σχεδόν, μπήκανε στο χωριό».

Γύρισε προς τα κάτω, εκεί που ήσαν ο ιερέας και οι άλλοι χωριανοί και φώναζε.

«Τανκς... Τούρκικα τανκς... τρεχάτε χωριανοί, τρεχάτε να φύγουμεν».

Η σύγχυση ήταν μεγάλη. Άδικα προσπάθησε ο ιερέας να τους συγκρατήσει. Από φόβο, σκόρπισαν όλοι πανικόβλητοι.

Έμειναν μόνοι, ο Ηλίας, η Αντιγόνη, τα παιδιά και οι γείτονές τους. Ένα ζευγάρι ηλικιωμένοι άνθρωποι.

«Αντιγόνη», είπε ο Ηλίας. «Πάρε ότι πρόχειρο μπορείς καλή μου. Τα χρυσασφικά σου, τα χρήματα που έχουμε στο σπίτι και ό,τι άλλο αξίας έχουμε στο σπίτι και μπορεί να μετακινηθεί εύκολα. Πάρε και λίγα ρουχαλάκια για τα παιδιά. Θα μας χρειαστούν. Εγώ θα προσπαθήσω να ξεκινήσω το αυτοκίνητο. Πρέπει να φύγουμεν κι εμείς».

«Μα πώς θα οδηγήσεις Ηλία, στην κατάσταση που βρίσκεσαι;».

«Πρέπει να φύγουμεν. Δεν μπορούμεν να κάμωμεν αλλιώςτικα. Τα τανκς μπήκαν κιόλας στο χωριό. Δεν τους περι-

μενα τόσο γρήγορα.»

«Δάσκαλε», είπε ο γείτονας. «Μας χωράει κι εμάς το αυτοκίνητό σου;»

«Κουβέντα είναι αυτή που ρωτάς γείτονα;» Απάντησε ο Ηλίας. «Το κάνει η συνειδησή μας να αφήσωμεν δυο ηλικιωμένα πλάσματα, μόνους μέσα στο χωριό, στα χέρια των αιμοβόρων εχθρών μας».

Η Μαρία και ο Ανδρέας, σαν άκουσαν από το στόμα του πατέρα, ότι οι Τούρκοι μπήκαν στο χωριό, βάλανε τα κλάματα και χώθηκαν φοβισμένοι στα φουστάνια της μητέρας τους.

«Μη φοβάστε παιδιά μου», είπε με ήρεμη φωνή η Αντιγόνη. «Ο μπαμπάς, θα σκοτώσει όλους τους Τούρκους. Δεν θα τους αφήσει να μας κάμουν κακό».

Ανάστατο το χωριό. Φωνές, κλάψες και τρεχάματα. Τα τανκς μπήκαν κιόλας στην κάτω γειτονιά. Ακούστηκαν οι πρώτοι πολυβολισμοί.

Αρκετοί χωριανοί, πρόλαβαν και πέρασαν από την άλλη μεριά του αυτοκινήτοδρομου που βρισκόταν στην άκρη του χωριού και τρέχοντας με όλες τους τις δυνάμεις, απομακρύνθηκαν όσο πιο μακριά μπορούσαν από το χωριό.

Άλλοι, φύγανε με τ' αυτοκίνητά τους παίρνοντας το δρόμο προς την Αμμόχωστο.

Μερικοί όμως δεν πρόλαβαν να κάνουν ούτε βήμα από το χωριό. Μεταξύ αυτών των τελευταίων ήτο ο Ηλίας και η οικογενειά του.

Ένα σωστό μήνα είχε να ξεκινήσει το αυτοκίνητό του Ηλία. Κάθησε η μπαταρία κι' όσον κι' αν προσπαθούσε αυτός,

εκείνο δεν έπαιρνε μπρος.

Η Αντιγόνη, σαν είδε την απογοήτευση και την απελπισία, να ζωγραφίζε-ται στο πρόσωπό του Ηλία, έτρεξε κοντά του.

«Κουράγιο καλέ μου», φώναζε. «Μην απελπίζεσαι. Η Παναγία μας θα βοηθήσει».

Ακούμπησε τα χέρια της στο πίσω μέρος του αυτοκινήτου και άρχισε να σπρώχνει με όλες της τις δυνάμεις.

Οι γείτονες, βλέποντας τες προσπάθειες της Αντιγόνης έτρεξαν και αυτοί προς βοήθεια της.

Σπρώχνοντας με όλες τους τες δυνάμεις, σε μικρό χρονικό διάστημα, κατόρθωσαν να βγάλουν το αυτοκίνητο από την αυλή και να το πάρουν στο δρόμο, εκεί που άρχιζεν η μεγάλη κατηφόρα.

Το αυτοκίνητο, στα έμπειρα χέρια του Ηλία, ανέπτυξε ταχύτητα στην κατηφόρα. Μούγκρισε μια, μούγκρισε δυο και μετά πήρε μπρος.

Ο Ηλίας, πήρε βαθειά ανάσα και αναστέναξε με ανακούφιση.

Η Αντιγόνη, πήρε μια μικρή βαλίτσα και έβαλε μέσα λίγα ρουχαλάκια των παιδιών, δυο πουκάμισα κι ένα παντελόνι του Ηλία, ένα φόρεμα δικό της και λίγα δικά τους εσώρουχα.

Έριξε στην τσάντα της τα χρυσαφικά της ,και τα χρήματα που είχε στο σπίτι.

Έβαλε τα παιδιά στο πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου και κάθησε κι αυτή δίπλα στο άντρα της.

Η γειτόνισσα, κρατώντας στο χέρι ένα μπογαλάκι με λίγα ρούχα μέσα, μπήκε στο αυτοκίνητο από την αριστερή πόρτα και κάθησε δίπλα στα παιδιά.

Ο γείτονας, στην προσπάθεια του να κλείσει και να ασφαλίσει το σπίτι του, καθυστέρησε λίγο να έρθει. Ενώ ετοιμαζόταν να μπει στο αυτοκίνητο από την δεξιά πόρτα, έτσι που το ανδρόγυνο να έχει ανάμεσά τους τα δυο παιδιά, ακριβώς εκείνη τη στιγμή, από την αντίθετη άκρη του δρόμου φάνηκε ο τεράστιος όγκος του τανκς να τους φράσσει το πέρασμα.

Δεν πίστευαν στα μάτια τους. Αν έφευγαν λίγα δευτερόλεπτα πρωύτερα, θα προλάμβαιναν να μπουν ανενόχλητοι στον αυτοκινητόδρομο, που οδηγούσε στην Αμμόχωστο.

Ο Ηλίας, γάντζωσε τα δάκτυλα του στο τιμόνι. Τα μάτια του στριφογύρισαν και κοίταζαν το τοπίο γύρω του, λες πως πρώτη φορά βρισκόταν σ' αυτό το μέρος.

Καμιά άλλη διέξοδος διαφυγής.

Η Αντιγόνη, γύρισε το κεφάλι και κοίταξε τα παιδιά στο πίσω κάθισμα, που στην θέα του τεράστιου όγκου με τα μεγάλα κανόνια, πιάστηκε η ανάσα τους και ήσαν έτοιμα να βάλουν τα κλάματα.

«Μην φοβάστε παιδιά μου», είπε. «Δεν πρόκειται να μας κάμουν κακό. Θα δείτε. Περαστικοί είναι. Θα πάνε στη δουλειά τους».

Ο τεράστιος σιδερένιος όγκος, ήρθε και σταμάτησε μόλις πέντε μέτρα μπροστά από το αυτοκίνητό τους.

Τρεις πάνοπλοι Τούρκοι στρατιώτες βγήκαν από την οροφή και μ' ένα

σβέλτο γατίσιο πήδημα, βρέθηκαν όρθιοι στη γη.

Στη συνέχεια ακούστηκε η βροντερή φωνή που τους πάγωσε το αίμα.

«Αλτ... Αλτ...»

Ο λοχίας, που πριν λίγο είχε προστάξει το «Αλτ», τώρα κτυπούσε με το κοντάκι του όπλου του, βάνουσα και χωρίς έλεος, τον ηλικιωμένο άντρα, που το ένα πόδι του βρισκόταν στη γη και το άλλο μέσα στο αυτοκίνητο.

Οι άλλοι δυο Τούρκοι στρατιώτες, σαν λυσσασμένα σκυλιά, ώρμησαν και τράβηξαν από το αυτοκίνητο τον Ηλία και την Αντιγόνη.

Τα παιδιά, βρήκαν την ευκαιρία και πετάχτηκαν από την ανοιχτή πόρτα του αυτοκινήτου.

Πήγαν να τρέξουν, να φύγουν μακριά για να γλυτώσουν από τα βάρβαρα χέρια των Τούρκων στρατιωτών, μα χωρίς να το καταλάβουν, βρέθηκαν ανάμεσα στα ανοιχτά σκέλη του λοχία.

Εκείνος, παράτησε τον ηλικιωμένο άντρα, που σε κακά χάλια, είχε πέσει κάτω στη γη και με το δεξί του χέρι άρπαξε, από τους καρπούς των χεριών, τα δυο παιδιά. Τα σήκωσε ψηλά μέχρι το στήθος του και μετά τα άφησε να πέσουν στη γη, σαν δυο αδειανά σακκιά.

Από φόβο κι όχι από πόνο, στρίγγλισαν και φώναξαν τα παιδιά, «μαμά...α.... μαμά...α....».

Η Αντιγόνη, δεν πρόφτασε ν' αντιδράσει, γιατί το κοντάκι του Τούρκου στρατιώτη βρέθηκε αμέσως στο στήθος της και την έσπρωξε με δύναμη προς τα

πίσω. Παραπατώντας, έπεσε με δύναμη πάνω στον Ηλία και με τη ράχη της κτύπησε δυνατά το πληγωμένο μέρος του ώμου του.

Ο Ηλίας, άθελά του, έβγαλε μια κραυγή πόνου και τραβήχτηκε προς τα πίσω, βάζοντας ταυτόχρονα το δεξιό του χέρι στο μέρος της πληγής.

Ο λοχίας, παρακολουθώντας τη σκηνή, έσκυψε κι άρπαξε στα χέρια του, τα δυο παιδιά που ήταν πεσμένα μπροστά στα πόδια του και σέρνοντας τα με δύναμη τα πέταξε ανάμεσα στον Ηλία και την Αντιγόνη.

Στάθηκε μπροστά στον Ηλία και τον κοίταζε από πάνω μέχρι κάτω. Κοίταξε με νόημα στα μάτια τους δυο στρατιώτες και ξανάφερε το βλέμμα του στον Ηλία, κοιτάζοντας επίμονα το στήθος του στο μέρος της πληγής.

Γέλασε δυνατά ο λοχίας και μίλησε ελληνικά.

«Στρατιώτης παι εσέ; Εκεί... Εκεί... Σφαίρα τούρκικη;»

Ο Ηλίας τον κοίταξε στα μάτια χωρίς να μιλήσει.

Ο λοχίας, σήκωσε το όπλο και έβαλε την κάνη του στον λαιμό του Ηλία, λίγο πιο κάτω από το πηγούνι του.

«Μα τον Αλλάχ», φώναξε δυνατά. «Να σε κάμει εμένα να τα ξεράσεις ούλλα, όσα θέλει να μάθει».

Ο λοχίας, κλώτσησε με τα δυο του πόδια τον Αντρέα και τη Μαρία, και με το κοντάκι του όπλου του, έσπρωξε με δύναμη τον Ηλία και την Αντιγόνη.

«Εμπρός... Ούλλοι μέσα στην σπι-

τιν».

Είπεν κάτι στα τούρκικα. Ένας από τους στρατιώτες με τρεις δρασκελιές βρέθηκε μπροστά στην πόρτα του σπιτιού. Την κλώτσησε δυνατά με την πατούσα της μπότας του και μετά έπεσε ολόκληρος πάνω της με το δεξί του ώμο.

Φώναζε σαν λυσσασμένο σκυλί ο λοχίας. Ο Τούρκος στρατιώτης, στάθηκε προσοχή κι αφού κοίταξε με φόβο το λοχία του για μερικά δευτερόλεπτα, έβαλε μετά την κάννη του όπλου του στην κλειδαρότρυπα και πυροβόλησε δυο φορές απανωτά.

Πάνω σ' όλη αυτή τη σύγχυση, οι γείτονες, βρήκαν την ευκαιρία να τρέξουν με όλες τες δυνάμεις που τους επέτρεπαν τα γεροντικά τους πόδια.

Την ίδια όμως στιγμή, ακούστηκε μια ριπή όπλου και αμέσως ακολούθησε ο αλληπάλληλος γδούπος δυο σωμάτων, που έπεφταν σαν άδεια σακκιά στην άσφαλτο.

Σταμάτησε το σπρώξιμο. Τα βλέμματα όλων στράφηκαν προς τα πίσω.

Δίπλα από τα τανκς, βρισκότουσαν τρεις άλλοι νεαροί Τούρκοι στρατιώτες. Από τες κάννες των όπλων τους έβγαине ακόμα καπνός.

Στα χείλη τους ήταν ζωγραφισμένο ένα παράξενο σαδιστικό γέλιο, γεμάτο κακία και ειρωνεία.

Λίγο πιο κάτω, δίπλα από το αυτοκίνητο του Ηλία, ήταν πεσμένα ανάσκελα και με τα χέρια ανοιχτά, άψυχα και ασάλευτα τα δυο γεροντικά κορμιά. Δίπλα τους μια λίμνη με ολοκόκκινο αίμα που η διψασμένη γη, δεν πρόφτασε ακόμα να

το πει.

Ανατριχιαστικό το θέαμα. Ο Αντρέας κι η Μαρία στρίγγλισαν από φόβο και κρατώντας ο ένας το χέρι του άλλου τρέξανε για να φύγουν.

Δεν πήγαν όμως μακριά. Τ' άρπαξε με τις χερούκλες του ένας στρατιώτης και τα κτύπησε με αγριάδα στο κεφάλι και στο πρόσωπο.

Η Αντιγόνη, βλέποντας τα παιδιά της να κλαίνε και να σπαρταρούνε στα χέρια του Τούρκου στρατιώτη έκανε δυο βήματα προς τα πίσω και φώναξε δυνατά.

«Τα παιδιά... Τα παιδιά... Τι σας έκαναν τα παιδιά και τα κτυπάτε;».

Ο λοχίας κινήθηκε προς το μέρος της. Με το αριστερό του χέρι, έσφιξε τα στήθη της και γρύλλισε ηδονικά: «Τώρα, να σε πούμεν εσένα παρπούνι μου».

Η Αντιγόνη, με σβελτάδα που θα την ζήλευε κι ένας έμπειρος καρατίστας, κτύπησε το λοχία στο πρόσωπο. Ξέφυγε από τα χέρια του και σπρώχνοντας με δύναμη την πόρτα του σπιτιού που ήταν μπροστά της την άνοιξε και μπήκε μέσα.

Προσπάθησε να κλείσει πίσω της την πόρτα και να την ασφαλίσει. Δεν πρόφτασε όμως. Ο στρατιώτης που είχε προηγουμένως πυροβολήσει την κλειδαριά, έβαλε με γρηγοράδα το όπλο του ανάμεσα στο άνοιγμα της πόρτας. Στη συνέχεια, ο ίδιος εκείνος στρατιώτης, άφησε το βάρος του κορμιού του να πέσει με δύναμη πάνω στη μισάνοιχτη πόρτα.

Η Αντιγόνη, χτυπήθηκε κατάστημα και με μία δυνατή κραυγή πόνου έπεσε ανάσκελα, στο εσωτερικό πάτωμα του

σπιτιού, με σηκωμένα τα πόδια προς τον ουρανό.

Για τους Τούρκους στρατιώτες το θέαμα ήτο ερεθιστικό.

Γρύλλισε ο λοχίας από ηδονή. Πέταξε το όπλο του, στα χέρια του στρατιώτη που στεκόταν πλάι του και με δυο δρασκελιές βρέθηκε κι αυτός μέσα στο χλω του σπιτιού, να στέκει με ανοιχτά τα σκέλια πάνω από την Αντιγόνη.

Η Αντιγόνη, βλέποντας τις προθέσεις του λοχία, μ' ένα γρήγορο τίναγμα του κορμιού της, προσπάθησε να σταθεί στα πόδια της.

Δεν πρόλαβε όμως, γιατί το βαρύ κορμί του Τούρκου λοχία, είχε κιόλας πέσει από πάνω της.

Με το αριστερό του χέρι, της ακινητοποίησε τα χέρια στο έδαφος, πάνω από το κεφάλι της και με το δεξί του, τράβηξε και ξέσχισε το φουστάνι της στο μέρος του στήθους.

Η Αντιγόνη αντέδρασε αμέσως. Έφτυσε το λοχία στο πρόσωπο και τον κτύπησε με το κεφάλι στο πρόσωπο. Μπάρρωσε τα πόδια της στο έδαφος και με μια εκτίναξη της κοιλιάς της, προσπάθησε ν' απαλλαγεί από το ανεπιθύμητο εκείνο αντρικό σώμα.

«Παναγία μου», φώναζε. «Κάνε το θαύμα σου. Απάλλαξε με από τούτο το μαρτύριο».

Ο λοχίας, κόλλησε πάνω της σαν βδέλλα και την ακινητοποίησε. Τράβηξε και ξέσχισε το φόρεμά της μέχρι την κοιλιά και το βρωμερό του στόμα, της σφράγιζαν τα τρυφερά της χείλη και η φωνή της πνίγηκε στο λαρύγγι της.

Ο Ηλίας έτριξε τα δόντια. Το αίμα ανέβηκε στο κεφάλι του. Έγινε σαν λιοντάρι.

Η δυνατή φωνή του που ήταν γεμάτη θυμό, ξάφνιασε τους Τούρκους στρατιώτες.

Με ένα δυνατό σπρώξιμο, έρριξε κάτω τον στρατιώτη που τον κρατούσε και σαν σίφουνας ώρμησε εναντίον του λοχία που προσπάθησε να ικανοποιήσει τις άγριες ορέξεις του, με το σιταράτο κορμί της Αντιγόνης.

Με μια δυνατή κλωτσιά, του Ηλία, ο λοχίας έπεσε ανάσκελα φαρδύς, πλατύς στο πάτωμα, να κοιτάζει με γουρλωμένα μάτια το ταβάνι του σπιτιού.

Ο Ηλίας, δεν έχασε καιρό. Έσκυψε και με τρυφεράδα, πήρε το κορμί της Αντιγόνης και το έσφιξε προστατευτικά, στο πληγωμένο του στήθος.

Δεν πρόλαβε όμως να σταθεί στα πόδια του. Το δυνατό κτύπημα στο κεφάλι τον άφησε αναισθητό. Τα χέρια του άφησαν το σώμα της Αντιγόνης να πέσει και πάλι στο έδαφος. Τα πόδια του λύγισαν και το άβουλο κορμί του σωριάστηκε κάτω, πλάι στην Αντιγόνη.

Η Αντιγόνη, όταν είδε τον Ηλία να πέφτει, κτυπημένος από το κοντάκι του Τούρκου στρατιώτη και το αίμα να πετάγεται σαν πίδακας από το πίσω μέρος του κεφαλιού του, ακούμπησε τους αγκώνες της στο έδαφος κι έκανε προσπάθεια να σηκωθεί.

Δεν πρόλαβε όμως. Ο λοχίας, που ήταν ακόμη πεσμένος στο έδαφος και κρατούσε το στομάχι του, από το δυνατό πόνο που ένιωθε, μετά τη φοβερή κλωτσιά που δέχτηκε από τον Ηλία, πετάχτη-

κε με σβελτάδα σαν τσακάλι και την έριξε και πάλι ανάσκελα στο έδαφος.

Την τράβηξε βίαια στην αγκαλιά του και τα βρωμερά του χείλη της βύζαιναν τα τρυφερά της στήθη που πλούσια ξεχείλισαν από το σχισμένο της φουστάκι.

Τα σκληρά του χέρια, κινήθηκαν έρποντας, πάνω στο σιταράτο κορμί και σύρθηκαν μέχρι τα απόκρυφα μέρη του σώματός της.

Η Αντιγόνη, μετά από όλα αυτά, δεν είχε τη δύναμη ν' αντισταθεί. Έκλαυσε και παρακάλεσε τον λοχία.

«Μη... Μη... Μην το κάνεις σε παρακαλώ. Σκότωσε με... Σκότωσε με... για μένα είναι προτιμότερο».

Γέλασε σαρκαστικά ο λοχίας και μαζί του γέλασαν κι οι συντρόφοι του.

Ο Ηλίας, παρά το βαρύ κτύπημα που δέχτηκε στο κεφάλι και το αίμα που έχασε, συνήρθε πολύ γρήγορα.

Άνοιξε τα μάτια του. Το θέαμα που αντίκρυσε, του πάγωσε το αίμα στις φλέβες.

Για μερικά δευτερόλεπτα, έμεινε άφωνος, ακίνητος και με γουρλωμένα τα μάτια.

Νόμισε πως ονειρευόταν. Εκείνα που γινόντουσαν γύρω του, ήταν ένα κακό όνειρο και τίποτε παραπάνω. Γρήγορα θα ξυπνούσε και οι εφιαλτικές σκηνές που έβλεπε, θα έσβηναν από τα μάτια του.

Το κλάμα της Αντιγόνης το συνέφερε. Κατάλαβε αμέσως τη σκληρή πραγματικότητα.

Το αίμα, κύλησε και πάλι γρήγορα μέσα στις φλέβες του και ανέβηκε στο κεφάλι.

Θύμωσε. Έγινε λιοντάρι. Πήγε να φωνάξει. Τα χείλη του όμως, δε σάλειψαν και η φωνή του δεν βγήκε από το λαρύγγι του. Το στόμα του ήταν δεμένο και καλά φιμωμένο μ' ένα γερό πανί.

Πήγε να τινάξει τα χέρια, τα πόδια, το κορμί του. Τίποτε όμως δεν κατάφερε. Τότε, κατάλαβε πως βρισκόταν καθισμένος και καλά δεμένος, με χοντρό σχοινί, πάνω σε μια πολυθρόνα του σπιτιού του.

Σαν πεινασμένοι λύκοι, ο ένας μετά τον άλλο, οι Τούρκοι στρατιώτες, σύρθηκαν από πάνω στην Αντιγόνη, χορταίνοντας τις ορέξεις τους από το άβουλο πια κι αβοήθητο κορμί της, μπροστά στα μάτια του αδύναμου άντρα της και μπροστά στα αθώα ματάκια των παιδιών της που από φόβο σύρθηκαν και κουλουριάστηκαν το ένα πάνω στο άλλο σε κάποια γωνιά.

Χόρτασαν τες ορέξεις τους οι Τούρκοι στρατιώτες κι ήσαν έτοιμοι ν' αποτελειώσουν το αποτρόπαιο έγκλημα τους, σκοτώνοντας τον Ηλία, την Αντιγόνη και τα παιδιά.

Εκείνη τη στιγμή, ακούστηκε το βαρύ βογγητό του στρατιωτικού καμιονιού που έμπαινε στην αυλή.

Τρίζανε φρένα και πέσανε τουφεκιές.

Οι Τούρκοι στρατιώτες ξαφνιάστηκαν. Φαίνεται πως δεν περίμεναν μουσφιραίους.

Οπλίσανε τα όπλα τους κι αφού σκόρπισαν μέσα στο δωμάτιο, πήρανε θέ-

σεις μάχης.

Ο λοχίας, σύρθηκε μέχρι τημισάνοιχτη πόρτα και κοίταζε έξω.

Γρήγορα κι αθόρυβα, χωρίς να σηκωθεί από το πάτωμα, γύρισε πίσω στους συντρόφους του.

Στο πρόσωπό του ήταν ζωγραφισμένη η ανησυχία κι ένας ανεξήγητος φόβος.

Στάθηκε στα πόδια του κι έγειρε στους άλλους να κάνουν το ίδιο και να πάνε προς το μέρος του.

Με μια διαταγή του, που δόθηκε χαμηλόφωνα, δυο από τους στρατιώτες, σήκωσαν την Αντιγόνη από το έδαφος και την κάθησαν σε μια καρέκλα, δίπλα από τον Ηλία.

Η Αντιγόνη, κοίταζε τον άντρα της με μάτια βουρκωμένα, σαν να του ζητούσε για κείνα όλα που της συνέβησαν και μετά άφησε το κεφάλι της να ακουμπήσει, με τρυφεράδα, στο στήθος του.

Το όπλο του Τούρκου λοχία, άστραψε. Η καφετή σφαίρα, ξεπήδησε από την κάννη του, σαν κεραυνός και το καυτό μολύβι τρύπησε το κρανίο της Αντιγόνης, μπήκε στο στήθος του Ηλία και βγήκε από την πλάτη του.

Το αίμα. Το κόκκινο ζεστό αίμα, ξεχύθηκε σαν πίδακας, γύρω, τριγύρω και έβαψε κόκκινα τα έπιπλα και το πάτωμα.

Τα δυο κορμιά δεν σάλειψαν από τη θέση τους. Κανένα παράπονο δεν βγήκε από τα χείλη τους. Τα κόκκινα, από το αίμα, χείλη της Αντιγόνης μισάνοιξαν, σαν νάθελε να ευχαριστήσει τον Κύριο, που τη λύτρωσε τόσο γρήγορα από τα χέρια των βιαστών της.

Οι δυο ψυχές, φτερούγισαν αγκαλιασμένες. Έκαναν ένα γύρο του δωματίου κι ευτυχισμένες πέταξαν προς τα έξω για μια καινούρια ζωή.

Δυο από τους στρατιώτες, κόψανε στα γρήγορα τα σχοινιά που δένανε τον Ηλίαν και του έβγαλαν το φίμωτρο από το στόμα.

Ο Αντρέας και η Μαρία, πάνω σ' αυτή τη σύγχυση και τον σαματά που έγινε, βρήκανε την ευκαιρία να γλιστρήσουν με γρηγοράδα προς τη κρεβατοκάμαρα των γονιών τους, που βρισκόταν στο βάθος του διαδρόμου, ακριβώς απέναντι από το χωλ.

Τρύπωσαν κάτω από το μεγάλο κρεβάτι και κουλουριασμένα το ένα δίπλα στο άλλο, από φόβο, βλέπανε κι ακούγανε το τι γινότανε απέναντί τους μέσα στο χωλ.

Η απάντηση στον πυροβολισμό του λοχία, δόθηκε σχεδόν αμέσως.

Μια ριπή γάζωσε την πόρτα και οι σφαίρες, πέρασαν πάνω από τα κεφάλια των Τούρκων στρατιωτών και σφηνώθηκαν στο ταβάνι.

Η δυνατή κι επιτακτική φωνή, σε σπασμένα Ελληνικά, ακούστηκε στη συνέχεια.

«Γκιαούρης... Γκιαούρης... Να βγαίνει αμέσως έξω με την σιέριν του πάνω στην τσιεφαλήν της. Αν μεν ιβκεί ως την τρία, ισκοτώννω της.... Ένα...»

Η απάντηση από μέσα, δόθηκε από μέσα από το λοχία στα τούρκικα.

Φαίνεται όμως πως η απάντηση δεν ικανοποίησε τους απ' έξω, γιατί η βροντερή φωνή, τώρα στα τούρκικα, έδινε

μια άλλη διαταγή.

Ένας, ένας οι Τούρκοι στρατιώτες, με επικεφαλής το λοχία τους, έβγαιναν έξω, κρατώντας τα όπλα τους πάνω από τα κεφάλια τους.

Πίσω από το στρατιωτικό καμιόνι, που ήταν σταθμευμένο στην άλλη άκρη της αυλής, ξεπρόβαλε ένας Τούρκος λοχαγός, με προτεταμένο το όπλο.

Τους αναγνώρισε αμέσως. Ήταν άντρες του λόχου του. Φώναξε. Ούρλιαζε σαν τσακάλι. Έσειε απειλητικά το όπλο του δείχνοντας μια το εγκαταλειμμένο τανκς και μια την ανοιχτή πόρτα.

Ο λοχίας, έκανε δυο βήματα μπροστά. Πήγε κάτι να πει, αλλά δεν πρόλαβε.

Την ίδια στιγμή, το όπλο του λοχαγού ξέρασε μολύβι και τον βρήκε κατάστημα και έπεφτε κάτω στη γη σαν ένα άδειο σακκί.

Η δυνατή φωνή του λοχαγού ακούστηκε και πάλι. Έδωσε και πάλι μια διαταγή.

Την ίδια στιγμή, περί τους είκοσι Τούρκους στρατιώτες, βγήκαν από τους πρόχειρους κρουψώνες τους από τα τριγύρω, με προτεταμένα τα όπλα.

Προχώρησαν κι αφού απόπλισαν τους συντρόφους του λοχία, ένα, ένα τους πέταξαν μέσα στο καμιόνι, σαν τ' αρνιά που τα σέρνουν στη σφαγή.

Το άψυχο κορμί του λοχία, το πέταξαν κι' αυτό στο πίσω μέρος, σαν ένα παραφουσκωμένο σακκί.

Σε λίγο, τα δυο βαρεία στρατιωτικά οχήματα, βάλανε μπρος τις μηχανές και

μουγκρίζοντας κατηφόρισαν το στενό ασφαλτοστρωμένο δρόμο του χωριού.

Ο Αντρέας και η Μαρία, όταν βεβαιώθηκαν ότι τα οχήματα απομακρύνθηκαν αρκετά, βγήκαν δειλά, δειλά από τον κρουψώνα τους.

Στήσανε αυτί. Κανένας θόρυβος. Εκεί έξω υπήρχε μεγάλη ησυχία.

Τα δυο παιδιά, κοιτάχτηκαν στα μάτια με νόημα.

«Πάμε», είπε σιγανά το κορίτσι.

Τα χέρια σμίξανε και τα πόδια άρχισαν να τρέχουν.

Στο χωλ σταμάτησαν. Στάθηκαν με δέος μπροστά στους νεκρούς γονείς τους.

Το κεφάλι του πατέρα ήταν γεμμένο προς τα πλάγια και ακουμπούσε στο δεξί του ώμο.

Το σώμα της μητέρας βρισκόταν σωριασμένο στο πάτωμα με τα ακίνητα ορθάνοιχτα μάτια να κοιτάζουν το ταβάνι.

Τα δάκρυα κύλησαν στα μάγουλα και το κλάμα βγήκε σαν ρόγγος από τα λαρύγγια τους.

«Μανούλα.... Πατερούλλη....». Μουρμούρισαν και τα δυο με μια φωνή.

(Συνέχεια στο επόμενο τεύχος)